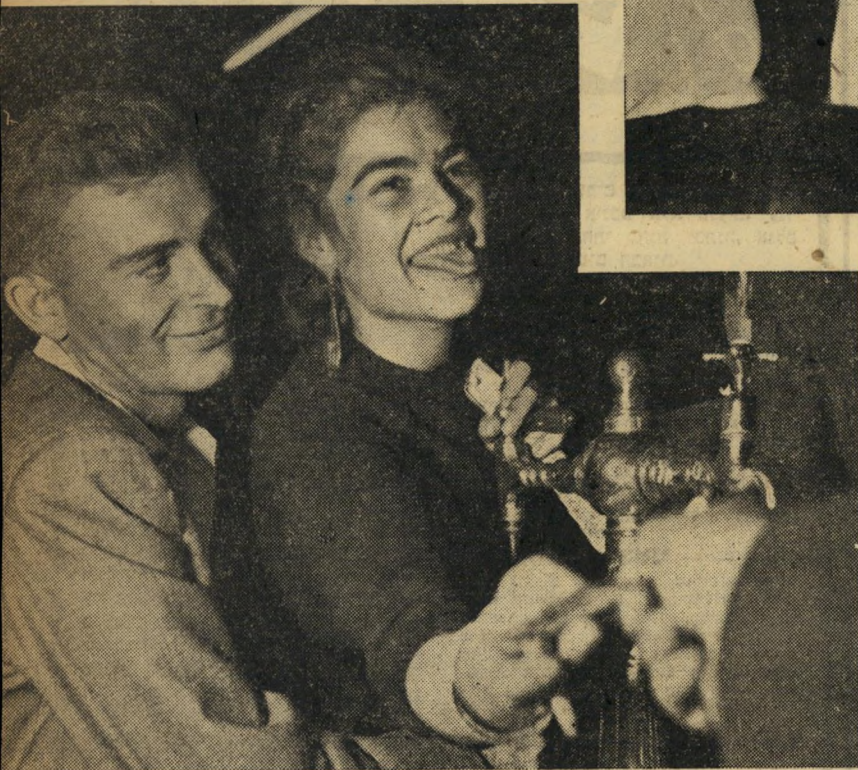

סקוביץ?

שאינו אינו מכיר את שמו

איש הטור השביעי נתן אלטרמן אחד ממארגני המסיבה קרא שיר לכבודו של יוסקוביץ, אותו הגדיר: "ובכלל אם אמרתי / חסיד, ידידים, / לא חסיד ביחוד כי אם כפר חסידים".

הצעירים, הדור הצעיר של מעריצי יוסקוביץ השתתף יותר בשירה, כמו מינה כרובי (במרכז). השירים הסוערים ביותר: "צחק בקול פרוע, חא חא", "הזקן היי היי, הזקן מנהדיים".

סיר הפירים. מסמר המסיבה היה סיר החמין הגדול, המלא מעייט ממולאים מהבילים, שחולקו למטובים. יושב-הראש שלונסקי הגדיר אותו: "סיר הפירים אשר לחצקל".

בקיבוץ גשר כשהוא שוטף את ריצפת חדרו, צעק **מושח** (חלך בשך ודם) **שמיר** לעברו: "יוסקוביץ, פעם אחת בחייך שטפת רצפה — וכבר תספו אותך..." כשגבר אחר-כך הרעש באולם, כטרם פתח בדבריו מוכיר מסא"י **יונה כסה**, חבר קבוצת שילר, אמר שלונסקי: "אני רואה שיש כאן כמה אנשים שהם מיקו כבר לשתות יותר מעשור כוסיות. ובי כן, בין עשור לכסה — אל תפרעו!"

א סלטון אמר, כך בירך איש מערכת דבר **יהודה גוטלהק**, "כי יבוא יום בו הפילור סופים יהיו למלכים, ואילו המלכים יהיו פילוסופים. אולם עד אותו יום נחוצים מתחכים שיביאו את דבר השירה למדיניות, ויוסקוביץ הוא הממלא תפקיד זה..." מיד לאחר מכן החל **מושח שמיר** לשיר ב"קול רם: "עץ יוסיפון נתן ריחו, בין ים המלח ויריחו..." מאוחר יותר, כאשר איש שלושת המיתרים **אריה לביא** הכריז על השיר הבא של השלישייה בלשון זאת: "יוסקוביץ, לך לך למדבר ו' התערב שלונסקי: "לא, אל תלך. שב כאן!"

נ תן (הטור השביעי) **אלתרמן**, אחד מיוזמי המסיבה ומארגניה, חיבר במיוחד לכבודה שירה-תולים נחמד, שהוקרא על-ידו. קטעים: "...הקול אינו קול היובלות השכר חים / שליבך מפניהם מתבצר בבריחים..." "בדברו על תנ"ס / הוא שואג ויחזיק את שומעיו כמו בהלם..." "בשעת חסד / מחלבש על שרים / במונון הכנסת..." "ולכן עוד יוסיף הוא לצעור. / הויקה לא תקפוף — / הוא יראה לה קפיצות ו'..." **בנימין** (על קפה הפוך) **גלאל**, שנוכר בשמו הפרטי הישן של יוסקוביץ, חאחה אמר: "שמעתי שהשנה הזאת הוכרוה על-ידי שלטונות כסית כשנת יוסקוביץ. אני מציע סיסמה: חיונה וואוהו..." יוסקוביץ עצמו, שהודה למברכיו, אמר בין השאר: "היו מיוצגים כאן כל הזומים. מלכין, בוקנו, ייצג כאן אפילו את החלק הדתי בקואליציה..." מיד לאחר מכן קרא הקדשה שרשם לו אלטרמן על הכרך השני של הטור השביעי: "מר יוסיפון, זה הסמר הדל, אם / תשאל — במה הוא עשיר? / ושעשה הוא כמוך / כמה סקנדלים / ושר הוא כמוך / כמה מיני שיר".

מ י זה יוסקוביץ? תשעה מתוך עשרה אורחים בישראל לא ידעו לענות על השאלה. העשירי, שהוא בדרך כלל סופר, אמן, חבר-כנסת, משורר, שחקן, זמר, שר, רקדן, עסקן, יושב-כסית, עיתונאי, או מתכוון להיות משהו מכל אלה — ישתף בהתלהבות רבה למשמע השאלה, יתחיל לספר סיפור ארוך... הוא יתחיל את סיפורו בקיבוץ גשר בעמק הירדן, מקומו הראשון של **זאב יוסיפון**, כפי שהוא נקרא כיום. משם יעבור לדפוס אחדות בתל-אביב, מקום בו אפשר היה לראות את יוסקוביץ בימים הטובים ההם כשהוא מסדר אותיות, ימשיך בתיאור עברה של עין חרוד, מקום בו הקים יוסקוביץ בית-דפוס ק"י בוצי ראשוני והחל בעריכת בסאון הקיבוץ המאוחד מבפנים... הסיפור יגיע עד לשנים האחרונות, בהן הקים יוסקוביץ ביוזמתו את תל"ם (תיאטרון למעברות), מוסד משותף למשרד החקלאות והמרכז לתרבות של ההסתדרות, שתפקידו לייצא את התרבות מן העיר אל המעברה... אך יותר מכל מפורסם יוסקוביץ הידיד, שאין סוב ממנו להתיית כמה כוסיות קוניאק בצוותא... ההוכחה: מסיבת הפאר שנערכה לו על-ידי ידידיו ב"מלאת לו ששים שנה".

נ יצח על כל המסיבה המשורר **אברהם** (על מלאת) **שלונסקי**, שאמר: "יוסקוביץ רגיל תמיד להיות שדכן לשמחותיהם של אחי רים. עכשיו הוא עצמו חתן-השמחה, אבל הוא אינו רגיל לזה. עם כל גואם, נדמה כאילו הוא רוצה לומר: תנו לי, אני אעשה זאת יותר טוב ו'..." "הסתגם קובע", אמר עוד שלונסקי, "כי הידידות היא אוצר שאין להר" ציא ממנו יותר ממה שהשקעת בו. יוסקוביץ יוצא מן הכלל: ממנו אפשר תמיד להוציא יותר ידידות משהשקעת בו..." לאחר שראש ענף השכלה והסברה במכס"ל, אלוף-משנה **אהרן זאב**, משורר הילדים האהוב, סיים את ברכתו בת חמש הדקות, אמר שלונסקי: "עכשיו, לאחר שהזאב טרף אותו, נהיה מל" קין את בעל היובל על-ידי (**רב בר**) **מל**-" **כין**..." מלכין, מבקר התיאטרון המזוקן, נוכר בדבריו כיצד ראה את יום אחד את יוס" קוביץ בטבריה, בחברת כמה נערות חמו" דות, כשהוא משתדל בכל כוחו להשפיע על-הן לקרוא את השירה האידישית.

ל אחר שעורך הוצאת הספרים של הקיבוץ המאוחד **מנחם דורמן** סיפר כי ב"פגישתו הראשונה עם יוסקוביץ מצא אותו